

Sygn. akt III PK 94/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa W. D.

przeciwko [...] Przedsiębiorstwu Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. w S.

o przywrócenie do pracy i zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 6 marca 2015 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 listopada 2012 r. i oddalił powództwo W. D. przeciwko [...] Przedsiębiorstwu Gospodarki Komunalnej Spółce z o.o. w S. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił: 1) naruszenie prawa materialnego, tj.: a) art. 13 ust 1 ustawy o społecznej inspekcji pracy; b) art. 45 § 1 w związku z art. 3¹ k.p. w związku z art. 104 k.c. w związku z art. 300 k.p.; c) art. 95 w związku z art. 96 i art. 98 w związku z art. 104 k.c. i art. 300 k.p.; d) art. 8 k.p. w związku z art. 56 § 1 k.p.; e) art. 56 § 1 k.p. w związku z art. 477¹ k.p.c.; 2) naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie a) art. 217 § 2 w związku z art. 382 k.p.c.; b) art. 382 w

związku z art. 245 i art. 253 k.p.c.; c) art. 227 w związku z art. 382 k.p.c.; d) art. 328 § 2 k.p.c.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi, który wydał zaskarżone orzeczenie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością. Skarżący podniósł, że doszło do zignorowania kwestii rozwiązania z nim stosunku pracy z naruszeniem art. 13 ust. 1 ustawy o społecznej inspekcji pracy, zaniechania wskazania w treści uzasadnienia okoliczności faktycznych, które stały się podstawą do zakwalifikowania roszczenia skarżącego jako sprzecznego ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego, a w konsekwencji odstąpienia od zasądzenia odszkodowania na podstawie art. 56 § 1 k.p. w związku z art. 477¹ k.p.c. oraz pominięcia braku należytej reprezentacji przy składaniu oświadczenia w sprawach pracowniczych, wynikającej z art. 201 § 1 k.s.h.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również

wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574). Inaczej mówiąc, przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2014 r., III UK 125/13, LEX 1648642).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność.

Po pierwsze, odwoływanie się przez skarżącego do obrazu art. 13 ust. 1 ustawy o społecznej inspekcji pracy jest bezprzedmiotowe, gdyż podstawy

zaskarżonego wyroku nie stanowiła ocena, że przepis ten nie został naruszony, ale przyjęcie, iż żądania powoda przywrócenia do pracy i wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy są sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa oraz z zasadami współżycia społecznego. Po drugie, skarżący nie przywołuje przepisu, którego obraza w zakresie uchylecia się przez Sąd drugiej instancji od wskazania okoliczności faktycznych stanowiących podstawę do takiego zakwalifikowania jego roszczeń miałyby wprost prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej. Kwestia ta nie należy do sfery objętej art. 56 § 1 k.p. w związku z art. 477¹ k.p.c. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest domyślanie się, o jaki przepis (przepisy) skarżącemu chodzi i poszukiwanie go w podstawach kasacyjnych. Po trzecie, w ramach nieuwzględnienia przez Sąd odwoławczy braku należytej reprezentacji przy składaniu oświadczenia w sprawach pracowniczych, skarżący wskazuje na art. 201 § 1 k.s.h., który nie został powołany w podstawach kasacyjnych. Niezależnie od tego, sposób reprezentowania spółki określa art. 205 § 1 k.s.h., zaś kwestię tę w zakresie składania oświadczeń woli w sprawach z zakresu prawa pracy - art. 3¹ § 1 k.p.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.